

Tittel: Ragnhild Hilt's kveld

Ingress: Poetisk om øyeblikket mellom liv og død.

Av: Elisabeth Leinslie

Rambuku

Av Jon Fosse

Regi: Kai Johnsen

Scenografi/kostyme: Kari Gravklev

Musikk: Henrik Hellstenius

Med: Ragnhild Hilt, Svein Erik Brodal, Morten Espeland

Skildringer av mennesker som befinner seg i limbo er noe vi ofte møter i teatret og i dramatikken. Samuel Beckett ("Vente på Godot"), Margareta Garpe ("Hvite Dager") og Lars Norén ("November") er bare noen av en drøss dramatikere som tar opp problemstillinger knyttet til en ventetilstand i tomrommet mellom to eller flere steder.

Liten egenvilje

I *Rambuku* møter vi et gammelt ektepar som venter på døden. Konen (Ragnhild Hilt) har gitt opp livet og er allerede på vei inn i døden. Hennes paniske tro på at den skal befri henne fra den bitterhet, anger og frustrasjon som livet har bydd på gjennomsyrrer stykket. Kvinnen preges i økende grad av angst for hva som vil komme, og om hennes tause og viljeløse mann (Svein Erik Brodal) vil følge med til den andre siden.

Den underliggende tematikken omkring parets turbulente fortid kommer kun frem gjennom hentydninger og flyktige erindringer. Det er øyeblikkets konflikt mellom kvinnens indre og ytre verden som står sentralt. Og det er nettopp dette som er et av de mest tiltrekkende grepene ved Fosses dramatik – hans vektlegging av øyeblikket.

Rambuku er Kai Johnsens tiende Fosse-oppsetning. Det er tydelig at han har stor respekt for Fosses materiale, noe som viser seg i en regi som følger tett på teksten. Takket være en sterk tekst og dyktige skuespillere fungerer konseptet allikevel. Men Johnsen unnslipper ikke så lett. Ser man forbi teksten og skuespillerne så skimtes et regikonsept som er stivt i kantene og har liten egenvilje utover å formidle tekstens allerede iboende tematikk og musikalitet.

Skuespilleren i sentrum

Dette er på alle måter Ragnhild Hilt's kveld. Hennes nærvær og teft for teksten bærer hele forestillingen. Fosses lyriske tekst kommer veldig godt frem. Samtidig spiller Hilt redd og døende kvinne på en meget troverdig måte, verken patetisk eller overspilt. Hun gjør kort og godt en glimrende jobb.

Scenebildet er ekstremt minimalistisk. Den sorte boksen fremstår som seg selv nok og speiler i den forstand ikke-stedet paret befinner seg på. Lyset og lyden derimot benyttes til å skape mening. Det refereres forsiktig til både fortid og fremtid, himmel og helvete, kaos og orden.

Denne ekstreme minimalismen står i sterk kontrast til det multimediale teatret vi er blitt så vant til å se. Fraværet av påkostede video- og lydteknologiske elementer plasserer forestillingen inn i en teatertradisjon som setter skuespilleren i sentrum. Det ligger en slags befrielse i dette sceniske grepet. En fokusforskyvning bort fra det storslåtte og materialistiske mot det nære og menneskelige.